

просто вино, което азъ не бутнахъ. Азъ захванахъ да разгледвамъ събранието съ голѣмо любопитство. Пугачовъ сѣдѣше на първото мѣсто. Той бѣше облѣгнатъ на трапезата и подпираше своята черна брада съ широката си ръка. Чертите на лицето му, които бѣха правилни и доста приятни, не показваха нищо злобно. Той са обжрщаше твърде чѣсто камъ единъ човѣкъ, който имаше около 50 години, и наричаше го ту графъ, ту Тимофѣевичъ, а понякогащъ му казваше и просто чичо. Сички са отнасяха между себѣ си като другаре и не правѣха никакво предпочитание на своятъ войвода. Разговорътъ са отнасяше до утрешното превзимание, за напредокътъ на вѣзстанието и за бѣдджите дѣйствия. Сѣки са хвалеше, предлагаше мнѣнията си и препираше са свободно съ Пугачова. И на тоя чуденъ воененъ сжвѣтъ бѣше рѣшено да вжрватъ въ Оренбургъ. Това джрзновенно движение насмалко щеше да са обвѣичѣе съ зловреденъ напредокъ! Тржгванието бѣше обявено на утрешниятъ день. „Е, братия! каза Пугачовъ. — Я да запѣмъ пѣсеньта, която азъ много обичамъ. Чумаковъ, захващай!“ Монятъ сжсѣдъ захвана съ единъ тжнакъ гласъ „бурашката“, пѣсень, а другите му подпѣваха съ хоръ:

Не шуми ти, майко, зелена горо,
Не бжркай мене, на добаръ юнакъ, мисаль да мисла.
Утре азъ, добаръ юнакъ, на испитъ ща ида
Предъ грозниятъ сждия, предъ самиятъ царъ.
И ще почне царьтъ мой мене да пита:
„Ти кажи, кажи, юначе, седашки сине,
Съ кого си ти кралъ, съ кого си ти обире правилъ.
Много ли бѣха съ тебе вѣрни другаре?“,
Азъ ща ти кажа, православни ми царю,
Сичко правичко, сичко истина,
Че другаре азъ имахъ само четири:
Първиятъ мой другаринъ бѣше темната ношъ.